

Ah Kedi Vah Kedi

– Sadık Medin · 24 Temmuz 2020

AH KEDİ VAH KEDİ

Her mevsimi başka güzellikte olan bir kent. Sakinlerinden Hâlis efendinin tek katlı küçük avlulu evi Ulu Cami yakınlarında Bardakçılar Kahvesi'nin üst taraflarında ana caddede.. Eşi Nezaket hanım ve iki çocukları ile birlikte aynı çatı altında yıllardan beri gül gibi geçinip gidiyorlar.

Kavafların bulunduğu arastada, Hâlis efendinin tek başına çalıştırdığı bir ayakkabı tamir atölyesi var. Oğlu Hüdaverdi ortaokul son sınıfta, kızı Nilgün ise ilkokul üçte.Güzel havalarda üç vitesli motosikletiyle Nilgün'ü Cumhuriyet İlkokulu'na ,Hüdaverdi'yi de Ortaokul'a bırakıyor.

Rüzgârlı bir sonbahar günündeyiz. Halis Efendi, rüzgârla karışık yağmurun atıştırdığı böyle bir havada işine gitmek için evinden çıktı.Elinde üzeri bezle örtülü bir çarşı pazar sepeti Bedesten'in önünden yokuş aşağı yola koyuldu.İnişte sağ tarafta birkaç, bardak, çömlek testi satıcısı arkadaşına selam verip selam alıp "Hayırlı işler", dedi.Yağmurun dinmesini beklemek için yakın dostu Nazmi efendinin leblebici dükkanına girdi. Hal hatır sorup birkaç laf etmek istedi;

-Nazmi merhaba, hayırlı işler, nasılsın?.

-Ne olsun be Halis. İyilik sağlık.

-Yeni kavrulmuş karanfilli leblebinden yüz gram ver bakalım.

-Vermesine vereyim de geç otur şuraya önce, bi soluklan hele.Yeni demledim, birer çay içelim karşılıklı.

Birbirlerine takılan, şakalaşan bu iki arkadaş, hemen hemen her sabah ayak üstü birkaç kelam ederlerdi. Ağız kısmı özene bezene, bir bezle sıkıca kapatılmış bir sepet ve içindeki canlının kıpırdanışları Nazmi efendinin dikkatini çekti.

-Hayrola Hâlis birader bugün günlerden salı değil.Üzüm satacak bağın, karpuz satacak bostanın,tavuk horoz satacak kümesin yok.Sımsıkı kapalı sepetle çarşıya ne götürüyorsun.?

-Meraklı Nazmi, illaki eşip deşeliyeceksin. Bizim evin kedisi Sarman, gün geçtikçe yaramazlıkları arttı çekilmez oldu. Çocuklar sokaktan bulup eve getirdiklerinde daha bir iki aylıkken ne kadar da şirindi. Üç yaşına girince sirklerdeki kaplanlara döndü. Komşuların mutfak kapılarını açar hale geldi. Tel dolaplardan aşırıdıklarını ne sen sor ne ben söyleyeyim. Uzaklara çok uzaklara atmamız artık şart oldu.

-Evet . Kediler çok nankördür derdim de inanmak istemezdin bir türlü. Ayakların suya, aklın başına erdi ha ! Şimdi o çok sevdiğin kedini uzaklarda bir yerlere atacaksın, öyle mi?

-Hem öyle, hem de değil. Kediler hürriyetlerine düşkün hayvanlardır bilirsin. Onları dakikalarca sevip okşamayacaksın. Belli bir zaman sonra mırıldanmaya, orana burana tırnak geçirmeye başladılar mı serbest bırakacaksın. Adları çıkmış dokuza hiç inmiyor sekize.

-Orası öyle de, köpek sahibine, kedi evine bağlıdır derler zaten. Bir kedi sahibi olduğundan benden daha iyi bilirsin tabii. İki yıl önce Derekahve'deki eski evi satıp şimdiki eve taşındığında bana ne demiştin?

-Ne demiştin ki?...

-Bütün eşyalar taşınmış herkes gitmiş, eski evde bir tek Sarman'la sen kalmışsın, Senin kedi bomboş evin tapusu üstüne geçmiş gibi keyfinden yerlerde yuvarlanıyormuş.Yeni aldığın, hemen temizleyip boyattığın eve kucağında zorla getirdiğini, söylemiştin ya.

-Evet, hatırladım. Aynen öyle demiştin.

-Çok sevdiğin bu kediyi yine de, ah demeden vah demeden atmaya götürüyorsun ha !. Nereye atarsan at; ne yapar eder, evin yolunu bulur, senden önce eve döner.

-O dediğin doğru Nazmi kardeş. Bi defasında Maltepe civarına bıraktım, eve geldiğimde bi baktım Sarman benden evvel eve dönmüş. İkincisinde daha uzağa, motorla Taştepe'ye bıraktım bi saat sonra eve geldi. Bu Sarman keratası geçen hafta düğün evinden. ahşap keşkek kaşığı yürütmüş evin avlusunda kaşığı yalarken yakaladık. Yürüttüğü kızarmış piliçler, balıklar işin cabası. Kırdığı cevizler bini aştı.Komşulardan işittiğimiz şikayetler yetti arttı.Ev kira olsaydı bir hafta içinde çoktan taşınırdık başka eve.Benim yerime sen olsan aynı şeyi yapardın.Hatta hatta evi satar kedinin de uzak bi yere mutlaka atardın. Bugün kısmetse motorla ya Torbalı'ya, ya da İzmir'e gidip Sarman'ı atacağım.

-Bak Halis biraderim. Çaylarımızı içince şimdi aklıma geldi. Sen şu kediyi bi de Börekçi Şükrü'ye göstereceğine.O'nun birkaç aydır güzel kedileri topladığını, İzmir'deki dostlarına gönderdiğini söylediler..

-Bizim Sarman çok hareketli.Güzel ama yaramaz.Para pul da istemem.Bakarsın ya alır ya almaz, boşuna gitmeyeyim Şükrü'ye.

-Valla sen bilirsin. Taş atacaksın da kolun mu yorulacak. Buradan Hal Binası beşyüz metre ya var ya yok. Bana kalırsa bi göster bakalım. İzmirliye kadar yorma kendini.

-Haklısın Nazmi .Bu havada motorla yola çıkmak akıl kârı değil.Yağmur bi yağıyor bi diniyor.Sarmanı ıslatmadan Şükrü'ye göstereyim.Çay için teşekkürler, hadi eyvallah.

-Güle güle Hâlis, bi şey değil. Benden selam söyle, benim gönderdiğimi söylemeyi sakın unutma...

Hâlis efendi, Börekçi Şükrü'nün dükkanına geldiğinde müşterilerin çoğu sabah kahvaltısını yapmış bulunmaktaydı. Kalfa, sona kalan birkaç müşteriye, dumanı üstünde tüten nefis börekleri kesip tartıp kağıda sarıp sarmalamakla meşgûldü. Şükrü usta girişe yakın bir yerde yorgunluk çayını içiyordu. Hâlis usta, kapının dışında sepeti yere bıraktı. Dükkândan içeri girdi.

-Şükrü usta hayırlı işler. Nasılsınız?

-İyiyiz be Hâlis usta, sen nasılsın?

-Hamdolsun, yuvarlanıp gidiyoruz işte. Üzeri bezle sıkı sıkıya örtülmüş sepet Şükrü ustanın dikkatini çekmişti. Bu meraklı bakışları yakalayan Halis usta az biraz cesaretlendi, alçak sesle fısıldarcasına seslendi;

-Nazmi ustanın selamı var. Senin kedi aldığını söyledi. Güzel bir kedim var bi bak istersen.

Şükrü ustanın yüzüne hafiften alaycı bir gülümseme yayıldı. Bir saniyede bakışlarını Halis ustanın görüş alanından kaçırdı. Yüzünü müşterilerle ilgilenen kalfasına çevirdi. Son müşterilerinden iyice tanıdıklarına birkaç gülücük gönderdi.Hatasını düzelttiğine emin olduktan sonra , Nazmi ustayla tekrar ilgilendi , omuzunu sıvazlayıp koluna girdi.

Aralarında çocukluk günlerinden kalma bir arkadaşlık ve şakayla karışık bolca ortak anılar vardı. Zaman zaman, gücenmeden darılmadan birbirlerini, işletirlerdi.

Ana caddedeki büyük dükkanının alt katı imalathane idi. İmalathaneye inen basamaklara doğru birkaç adım attılar. Şükrü usta kolunu Halis ustanın kolundan çekti, birkaç adım atarak geriye döndü ve;

-Şu sepeti al gel Hâlis usta aşağıda bi bakalım, dedi. İki usta, birlikte merdivenlerden alt kata indiler. Alt katın ışık giren pencerelerinden birinin tam altındaki masaya yaklaştılar.Masada ıvır zıvır takımından birkaç gereksiz eşya vardı.Şükrü usta önce bu ıvır zıvırı başka bir sehpaye taşıdı. Temiz ve titiz bir usta olduğu için masanın üzerine öncelikle tertemiz bir gazeteyi açarak yaydı.

-Hâlis usta , şimdi çıkar bakalım şu güzel kedini,dedi.Hâlis usta bez örtüyü özenle çözdü.Kedisini ürkütmeden masanın üzerindeki gazeteye dört ayağıyla biblo gibi özenle yerleştirdi.

Şükrü usta kediyi, Hâlis usta hem kediyi hem de Şükrü ustayı inceliyordu.Bol peynirli, bol kıymalı böreklerin kokusunu alan kedi “Yaşadık, tam yerine geldik” dercesine iki ustayı munis bakışlarıyla masmavi gözleriyle süzdü.

Şükrü usta, kedinin başını alnından boynuna kadar okşadı, çenesinin alt taraflarını gıdıkladı, adeta kaşağıladı. Sırtını sıvazladı. Sıra kuyruğunu incelemeye gelmişti. Sarman’ın bu iltifatlardan bu görkemli karşılama memnuniyeti had safhadaydı. Sahibi Hâlis usta Sarman’ın olumlu huylarını bir eksiksiz anlatıyor, Şükrü usta da kendisine söz düştükçe,”Tam aradığım kedi bu.”, diyordu. Sarman kedi, bu sözlerin ardından, çekilecek kıymalı börek ziyafetini düşünmeye başladı.

Sıra kedinin kuyruğunu ölçmeye gelmişti. Şükrü usta önce sağ eliyle karışladı.Yüzünü buruşturdu, memnuniyetsizliğini hem Hâlis ustaya hem de Sarman’a bakarak belli etti. İş sağlama bağlamak maksadıyla bir de sol elinin karışıyla kedinin kuyruğunu tekrar karışladı. Halis efendiye dönerek son sözünü söyledi;

-Hâlis usta, kedinin güzelliğine diyecek yok. Gel gelemim iki elimle de ölçtüğümü gözlerinle gördün. Öyle de iki karış, böyle de iki karış. Bu güzelim kuyruk dört parmak daha uzun olsaydı, işin işti. Köşeyi dönecektin azizim. Hem sen bu güzelim kediden kurtulacaktın, hem de Sarman senden kurtulacaktı. Ne çare ki kuyruk kısa geldi. Sen şimdi bunu İzmir'e bıraksan İzmir'den gelir seni bulur. İstanbul'a da götürsen belki de senden evvel evine döner.Ya evini satıp başka semte taşınacaksın ya da bu kediyle tıpış tıpış yaşayacaksın. Elin mahkûm. Başka çâren yok be kardeşim

Bu kinayeli söylevi sonuna kadar dinlemenin bir âlemi yoktu. Halis efendinin de kendine göre bir onuru ve gururu vardı. Kedisini acilen sepete yerleştirdi, üzerini bez örtüyle sıkıca örttü.

-Sağ olasın Şükrü usta,elinden geleni yaptın,dilinden geleni söyledin. Ben boyumun ölçüsünü aldım, Sarman da kuyruğunun ölçüsünü aldı. Ben bu ölçüyle kırk sene daha, Sarman da on-on iki sene daha yaşar.Yolcu yolunda gerek, Haydi eyvallah...

Mehmet Sadık Medin -01 Haziran-2020-Fatih